

som derved er lagt paa Hovedstaden af Kræfter, som man ikke var Herre over. Københavns Kommune har i dette Øjeblik gennem de Foranstaltninger, der er truffet, og de Garantier o. s. v., der er givet, en samlet Interesse i dette Spørgsmaal paa 135 Mill. Kr.

Overfor dette er der naturligvis kun en eneste retfærdig Løsning, nemlig at de to Kommuner, som ikke er to Byer, men een By, sammensluttes, saaledes at Frederiksberg juridisk bliver, hvad det praktisk og sagligt er: en Del af København. Dette Spørgsmaal ligger jo ikke for, men jeg føler mig overbevist om, at Lovgivningsmagten inden længe bliver nødt til at beskæftige sig med det, thi de Tilstande, jeg her har skildret, er selvsagt aldeles uholdbare. Men indtil denne Sammenslutning sker og derved den fulde Retfærdighed tilvejebringes, kan man jo ved en Erhvervsbeskatning bøde paa de Fejl, som findes. Her maa jeg da meget beklage, at Lovforslaget intet Hensyn tager til dette Forhold, idet det ikke blot fremdeles lader København og sammen med den en Række andre Kommuner lide under et uretfærdigt Naboskab af Skattely-Kommuner, men tilmed stiller København i en ekstra ugunstig Stilling. Lovforslaget var, som det var fremsat i det høje Folketing, ikke tilfredsstillende for det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, og det kom ogsaa frem under Forhandlingerne fra mit Partis derværende Ordfører, men det er yderligere, i hvert Fald paa enkelte Punkter, forringet under Behandlingen i det høje Folketing. Oprindelig var Arbejdere og Funktionærer, som var underkastet Erhvervsbeskatning, fritaget for den for de første 5 000 Kr.s Vedkommende, og det kunde der være noget, der talte for under Hensyn til, at disse Befolkningslag ogsaa fører sociale Udgifter med sig. Men ogsaa Bestyrelsesmedlemmer i Selskaber, der har Indtægter som saadanne, var fritaget for Erhvervsbeskatning for de første 5 000 Kr.s Vedkommende, og dette er ikke retfærdigt, idet der her er Tale om Folk med betydelige Indtægter, overfor hvem det nævnte Hensyn ikke gælder. Ministeren havde saa foreslaaet, at Bestemmelsen ikke længere skulde gælde for Bestyrelsesmedlemmer, men det høje Folketing har desværre igen indsat denne Bestemmelse, hvilket er en

af de Ting, jeg for mit Vedkommende maa beklage.

Jeg har altsaa den Opfattelse, at der fremdeles er store principielle Mangler ved denne Lovgivning, og jeg mener yderligere, at der er tekniske Mangler. Jeg har bemærket, at den Kodificering, som den højtærede Minister har foreslaaet og gjort Rede for, utvivlsomt er et Gode, for saa vidt som det er bedre at have de Bestemmelser, man skal arbejde med, samlet i een Lov end spredt i flere. Men jeg skal pege paa et Par enkelte Ting, som jeg tænker paa. I Lovforslagets § 5, 2det Stykke, hedder det i sidste Punktum — der er Tale om Skatteydere, der flytter ud af Landet —: „Saafremt Skatteyderen tager Bopæl i Udlandet, vedbliver han at være skattepligtig til Fraflytningskommunen indtil Skatteaarets Udgang.“ Det er altsaa en Bestemmelse, som er meget retfærdig og rimelig, men den er ofte noget luftig, idet det, naar den paagældende først er flyttet, som Regel vil være smaat bevendt med Samfundets Evne og Magt til at faa ham til at betale den Skat, han derefter bliver pligtig at betale. I den tilsvarende Paragraf i Stats-skatteloven — § 23 tror jeg — bestemmes det, at denne Skat, som altsaa skal betales indtil Skatteaarets Udgang, forfalder til Betaling inden Udreisen, og i København har man for øvrigt ifølge en kongelig Anordning en lignende Bestemmelse. Jeg anser det for en Fejl, at man ikke har draget Omsorg for, at alle Kommunerne fik den samme Stilling.

I § 22 findes den velkendte Bestemmelse om offentlige Myndigheders og private Foretagenders Pligt til at give Oplysninger, der kan tjene til Vejledning ved Skatteansættelsen, saasom Fortegnelser over de af dem udbetalte Lønninger, Tantiømer, Gratialer og andre Vederlag. Dette rammer ganske udelukkende Folk, der arbejder for Løn, og de bør naturligvis ogsaa betale den Skat, der med Rette paaahviler dem. Bestemmelsen er altsaa god og i sin Orden. Men Statsskatteloven beskæftiger sig paa et lignende Omraade med en helt anden Gruppe Mennesker. Statsskattelovens § 26 paalægger Banker og Vekselerere Forpligtelse til at give Oplysning om Skatteydernes Spekulationsforhold, saaledes at Skattemyndighederne ad den Vej kan faa